

‘Νούμερο’ 14 της Ειρήνης Ασλανίδου, Β2

Ελπίζω αυτή τη φορά ο Γιώργος να με προσέξει. Μέχρι και στη μαμά είπα ψέματα για να αγοράσω την μπλούζα με το νούμερο 14 , ότι δηλαδή την διάλεξα επειδή είμαι 14 χρονών. Κάνω πλεξουδάκια τα μαλλιά μου, φοράω τους φακούς μου και με την καινούργια μου μπλούζα βγαίνω στο ανοιξιάτικο πρωινό κρύο. Αλλά είναι ιερός ο σκοπός.

Καθυστερώ λίγο για να έχει ήδη πάρει θέση στην μπροστινή πόρτα του σχολείου μαζί με την παρέα του όπως κάθε πρωί. Δεν γίνεται να μη με δει. Η φίλη μου λέει ότι σίγουρα μας θεωρεί νιάνιαρα. Εγώ δεν πιστεύω κάτι τέτοιο. Τι Β΄ Γυμνασίου, τι Α΄ Λυκείου.

Πλησιάζω. Τον βλέπω. Φτου! Είναι πλάτη. Κάποιος από την παρέα τον σκουντάει. Γυρνάει. Πέτυχα τον στόχο. Με προσέχει. Ανεβαίνω τα σκαλιά. Ναι με κοιτάει. Έχει γουρλώσει τα μάτια. Δεν το περίμενε.

Φτάνω στο πλατύσκαλο. Και τότε σκάνε όλοι στα γέλια. Εκτός από αυτόν, που φαίνεται πολύ νευριασμένος. Μπαίνω στο σχολείο. Θέλω να εξαφανιστώ. Με ακολουθεί. Με αρπάζει από το μπράτσο, με γυρίζει και μου λέει.

« Μην τολμήσεις να ξαναφορέσεις το νούμερό μου. Με κάνεις ρεζίλι, νιάνιαρο»

Αναμονή της Χριστίνας Αρμανίδη, Γ1

Περίεργοι οι έφηβοι, οι μαθητές. Κάθε σχολική χρονιά περιμένουν ανυπόμονα το Σαββατοκύριακο, τα Χριστούγεννα, τις αργίες, το Πάσχα και, φυσικά, το καλοκαίρι. Αλλά όταν αυτά έρχονται, τι κάνουν οι μαθητές; Νοσταλγούν το σχολείο. Μερικοί νοσταλγούν τα διαλείμματα με τους φίλους, άλλοι τους τσακωμούς με τους καθηγητές, άλλοι τον χαβαλέ στην τάξη κι άλλοι όλοι. Γιατί συμβαίνει αυτό; Μπορεί να είναι κι επειδή δεν ζούνε τη χαρά του σχολείου, παρά μόνο όταν δεν μπορούν να πάνε, τότε τους λείπει. Όσο είναι μαθητές, τα βράδια του Ιούλη και του Αυγούστου ξαναγυρνάνε στο προαύλιο και περνάνε το χρόνο τους εκεί όλοι μαζί, σαν χρόνια φίλοι. Κι ύστερα τι γίνεται; Ο Σεπτέμβρης έρχεται και η αντίστροφη μέτρηση για τα Χριστούγεννα ξαναξεκινάει, μόνο για να μεγαλώσουν και να καταλάβουν ότι τόσο χρόνια περίμεναν να αποφοιτήσουν, ώστε να μετανιώσουν για τον χαμένο χρόνο και να νοσταλγήσουν....

Το σχολείο μου της Νικολέτας Γκαϊτατζή, Γ1

Ήταν ο Άγγελος, ο πιο μεγάλος στην τάξη, που έχει μείνει μια χρονιά και που συνήθως την έβγαζε τις πρώτες ώρες στο γραφείο με έναν καφέ. Παρέα με τον Παντελή διοργάνωναν τις φάρσες για καθηγητές και μαθητές και στις φασαρίες ήταν οι πρώτοι. Στην τάξη ακούγονταν πιο πολύ ο Βασίλης ο φασίστας, ο Βλαντιμήρ που έβριζε τους καθηγητές στα αρμένικα και ο κλόουν της τάξης, ο Γιώργος. Φυσικά δεν θα ξεχάσω ποτέ τον Αποστόλη, το «φυτό» της τάξης και τον Νικηφόρο που πάντα είχαν το χέρι ψηλά. Έπειτα ήταν η κοριτσοπαρέα της Αιμιλίας, της Λυδίας, της Γαρυφαλλιάς της γλωσσούς και της Ελισάβετ της μασκότ. Η Αθηνά πάντα με μια μπάλα στο χέρι μάλωνε με τον Αλέκο και τον Μάριο για το fortnite. Η Γιώτα με τα ακουστικά συνεχώς στ' αυτιά και η διπλανή της η Χαρούλα χέρι-χέρι πάντα με τον «αρχηγό» της τάξης, τον Λεωνίδα. Ο Αχιλλέας, το παιδί της φάπας, είχε κόντρα με τον Ζαχαρία και η Φιλιώ συνεχώς στο γραφείο παρέα με την κυρία Αγγαΐα. Κι εγώ, η Θεοδοσία, να τους λέω να το κλείσουν, για ν' ακούσουμε και λίγο μάθημα.

Για μένα αυτό θα μείνει από το σχολείο, όχι τα θρανία και οι καρέκλες, ούτε οι βαθμοί και τα μαθήματα, ούτε καν οι καθηγητές. Αυτό θα μου λείψει πιο πολύ, οι συμμαθητές μου. Όσο κι αν μαλώναμε ήμασταν ένα τμήμα, μια οικογένεια.

Η κολλητή μου της Κ. Ελέζογλου, Β2

Με κουβαλάει στο σχολείο, μέσα στη σχολική τσάντα ακόμη και στις εξετάσεις. Με έχει πάντα μαζί της. Άλλοτε με πλένει, με χτενίζει, με ντύνει, με αγαπά και άλλοτε με ξεντύνει, με ξεμαλλιάζει και με ξεχνά. Δεν ξέρει άλλο τρόπο να αγαπάει. Εγώ όμως πάντα θα την ευγνωμονώ που με μάζεψε από τα σκουπίδια. Με έσωσε και με ζέστανε στην αγκαλιά της. Φοβάται να με αφήσει σπίτι. Γι αυτό με παίρνει κάθε μέρα στο σχολείο. Στο σχολείο είμαστε και οι δύο ασφαλείς. Στα δύσκολα και στα εύκολα μαζί, ίδιες σαν αδελφές. Μακάρι να βρει κι αυτή κάποιον να την αγαπά και να την κρύβει από τον κόσμο.

Σχέδια του Ιωάννη Μανταρλή, Γ2

Τρεις ώρες μάθημα έχουμε κάνει μέχρι τώρα κι έχω ήδη φρικάρει. Μπαίνουμε στην τέταρτη και τραβάω τα μαλλιά μου.

-Δεν αντέχω άλλο! φωνάζω και όλοι με κοιτάνε περίεργα. Με πέρασαν για τρελό. Δεν βλέπεις και κάθε μέρα ένα παιδί να φωνάζει μόνο του χωρίς λόγο. Αν κι εδώ υπήρχε λόγος. Επικράτησε σιωπή κι εγώ ντρεπόμουν. Όμως δεν είμαι ο μόνος που δεν αντέχει, υπάρχουν κι άλλοι εκτός από μένα, το ξέρω. Ποιος μπαίνει να κάνει ιστορία τέταρτη ώρα;

-Το πήρα απόφαση, λέω από μέσα μου, θα φύγω, θα γλιτώσω, δε θα το μάθει κανείς, ούτε καν θα καταλάβουν ότι λείπω.

Κι ενώ σκεφτόμουν αυτά, να κι η καθηγήτρια που ήρθε να μας κάνει ιστορία. Και κάπου εκεί όλα τελείωσαν. Τα σχέδιά μου έμεινα σχέδια και συνέχισα το σχολείο κανονικά.

Όπως κάθε άλλη μέρα του Α. Μετεντζίδα, Α1

Άλλη μια μέρα, άλλη μια βαρετή μέρα. Σηκώνομαι από το κρεβάτι, πλένω δόντια και τρώω πρωινό, χωρίς κανείς να λείπει τίποτα, όπως κάθε άλλη μέρα. Ετοιμάζομαι, η μαμά μου μας ανοίγει την πόρτα και φεύγουμε, εγώ, τ' αδέρφια μου και ο πατέρας μου, όπως κάθε άλλη μέρα. Φτάνω στο σχολείο, χτυπάω το κουδούνι για να μου ανοίξουν, όπως κάθε άλλη μέρα. Ο επιστάτης άφαντος – όχι όπως τις άλλες μέρες – εμφανίζεται όμως ο υποδιευθυντής και μου ανοίγει, μπαίνω μέσα, δεν ακούγεται τίποτα, όπως κάθε άλλη μέρα. Χτυπάει το κουδούνι και στοιχιζόμαστε έξω από τις τάξεις και εμφανίζεται ο καθηγητής για να μας ανοίξει. Αλλά η έκφραση του προσώπου του ήταν περίεργη, σαν τα χείλη του να σηκώθηκαν προς τα πάνω. Όλοι με ένα βλέμμα απορίας τον ρωτήσαμε «Κύριε, είστε άρρωστος;» «Απλώς χαμογελάω» μας απάντησε. Από τότε κάτι άλλαξε μέσα μου, δεν ήταν όπως κάθε άλλη βαρετή μέρα.

Τόσο βάρος! της Αλεξάνδρας Μουζενίδου, Γ2

Άλλη μια συνηθισμένη μέρα. Έπρεπε να παρακολουθήσω μάθημα Ιστορίας. Είναι τόσο κουραστικό κάθε μέρα ν' ακούς τους δασκάλους, να μην μπορείς ούτε να τρίζεις, απλώς να στέκεσαι ακούνητος και με όλο αυτό το βάρος. Με τον καιρό τα πόδια μου έχουν σκουριάσει, αλλά εγώ συνεχίζω να βρίσκομαι στη θέση μου μη κάνοντας τίποτα. Ο χρόνος κυλάει γρήγορα, σωστά; Περιμένω πώς και πώς να έρθει το καλοκαίρι, για να μπορώ τουλάχιστον να είμαι μόνο με τους υπόλοιπους δικούς μου. Γιατί τότε, στις διακοπές, μπορώ να ξεκουράζομαι, να σηκώνω τα πόδια ψηλά.. Δε χρειάζεται να έχω για ώρες ένα βάρος τσάντας γεμάτης βιβλία να στηρίζεται πάνω μου. Βαρέθηκα, θέλω κι εγώ να ηρεμήσω, έχω ανάγκη από χαλάρωση. Στο κάτω κάτω ένα κομμάτι ξύλο είμαι με σιδερένια πόδια. Δεν φτάνει τόσο που άντεξα; Ξέρετε, η υπομονή έχει και τα όριά της Στο τέλος, αν δε με διατηρούν σε καλή κατάσταση, θα σπάσω και κάποιος θα χτυπήσει. Και δε θα φταίω εγώ. Θα μου πείτε τα θρανία την ίδια δουλειά κάνουν σε γενικές γραμμές. Όμως εγώ κουράζομαι περισσότερο.

Μακάρι να ήμουν μια πέτρα που δε θα χρησίμευα σε κάτι και μόνο θα ξάπλωνα όλη μέρα στο χώμα...

Ανοιχτά μάτια της Μαρίας Μουζενίδου, Γ2

Για άλλη μια φορά πρόσεχα στο μάθημα. Η ιστορία ήταν το αγαπημένο μου. Σε αυτό το κεφάλαιο μιλούσαν για μένα. «Μπόρεσε, λοιπόν, να οργανώσει μόνος του ολόκληρο στράτευμα» είπε η κυρία στα παιδιά. «Λάθος!» ήθελα τόσο να φωνάξω. Όμως έπρεπε να κρατήσω αυτό το σοβαρό ύφος στο ασπρόμαυρο πρόσωπό μου. Άλλωστε, θα ήταν παράξενο αν μάθαιναν ότι είμαι ζωντανός.

Μια δυσάρεστη αλήθεια της Άννας Μαρίας Ολπασιάλη, Β3

Πριν μια εβδομάδα μετακόμισαν στη γειτονιά μου καινούριοι γείτονες. Κάθε μέρα από τα παράθυρο του δωματίου του γιου τους τον βλέπω να διαβάζει ασταμάτητα. Βλέπω και το υπόλοιπο δωμάτιο γεμάτο παιχνίδια κι ένα μεγάλο χρωματιστό κρεβάτι. Αυτός όμως φαίνεται να προτιμά τα βιβλία γιατί τον βλέπω σκυμμένο στο γραφείο του με τις ώρες. Κάνει διάλειμμα μόνο όταν έρχεται η μητέρα του στο δωμάτιο και του φέρνει να φάει. Μετά τους βλέπω να μιλάνε και να αγκαλιάζονται. Τους ζηλεύω πολύ. Εγώ δε το 'χω πολύ με το σχολείο και οι γονείς μου δουλεύουν συνέχεια, οπότε δεν υπάρχει χρόνος για συζήτηση.

Μια μέρα τους βλέπω έξω, βόλτα. Αυτό που αντίκρισα μ' έκανε να ντρέπομαι που τον ζηλεύα. Δεν ήθελα να φανταστώ ποτέ τη ζωή μου σε ένα καροτσάκι.

Πάνω στην ώρα της Δήμητρας Σημαιοφορίδου, Γ2

Έτρεχα με την τσάντα μισάνοιχτη και τον ιδρώτα να τρέχει στο πρόσωπό μου. Ήταν ήδη οχτώ και είκοσι. Πάει, δεν την γλιτώνω την απουσία. Ο επιστάτης έλειπε κι η πόρτα ήταν ανοιχτή. Πάλι καλά, σκέφτηκα, θα γλιτώσω λίγο χρόνο. Φτάνω στην τάξη αλαφιασμένος. Ανοίγω την πόρτα. Ο ιστορικός με κοιτάζει με μισό μάτι και η καρδιά μου πηγαίνει τόσο γρήγορα που νομίζω ότι θα λιποθυμήσω. «Πάλι αργοπορημένος, Κώστα; Αυτό ήταν. Πήγαινε αυτή τη στιγμή στον διευθυντή».

Κι εκεί που πήγα κάτι να πω όλα μαύρισαν. Ξύπνησα απότομα στο κρεβάτι μου, στο ενοικιασμένο μου δωμάτιο. Κοίταξα το ρολόι. Οχτώ ακριβώς. Ώρα να ετοιμαστώ για τη δουλειά.

Δεν καταλαβαίνω του Δημήτρη Σιαμάτρα, Γ2

Α, να ο Κώστας φεύγει για το σχολείο. Είναι ένας έφηβος με ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. Πολλές φορές γυρίζοντας το μεσημέρι φέρνει και τους φίλους του για να παίξουν ή να κάνουν εργασίες. Ο ένας είναι ο Παναγιώτης κι ο άλλος ο...Γιάννης, αν άκουσα καλά.

Μια μέρα όμως ο Κώστας δεν ήθελε να πάει σχολείο. Είναι άρρωστος, είπε στη μητέρα του. Δεύτερη μέρα, ούτε σήμερα βγήκε από το δωμάτιο του. Είχε πόνους στην κοιλιά. Άλλη μια φορά ξύπνησε χωρίς όρεξη, με...δάκρυα στα μάτια. Κάτι δεν πάει καλά, είπα στον εαυτό μου. Ο Παναγιώτης με το Γιάννη έχουν πολύ καιρό να έρθουν στο σπίτι. Πού και πού τους βλέπω να περνούν από τη γειτονιά με σκυμμένο κεφάλι. Δεν καταλαβαίνω. Τι να κάνω κι εγώ, μια γλάστρα πάνω στο παράθυρο του δωματίου;

Χιονίζει; της Ματίνας Τσακάλη, Γ2

Γύρισα από το σχολείο και κατευθείαν στρώθηκα στο διάβασμα. Αύριο γράφω ένα δύσκολο διαγώνισμα, οπότε πρέπει να προετοιμαστώ. Το απόγευμα όμως έχω να πάω φροντιστήριο και αμέσως μετά έχω και γυμναστήριο.

Μόλις τελείωσα τα εξωσχολικά μου, γυρίζω σπίτι, φαί, μπάνιο και ξαπλώνω με τις φωτοτυπίες αγκαλιά, για να κάνω μια επανάληψη πριν κοιμηθώ.

Το πρωί τσιμπάω κάτι για να έχω δυνάμεις κι ετοιμάζομαι. Η μαμά μου φωνάζει: «Ντύσου γερά, γιατί αγρίεψε ο καιρός και μόνο που δε χιονίζει». Ξεκίνησα για το σχολείο με δύο πουλόβερ, ένα μπουφάν και όλο μου το άγχος για το διαγώνισμα. Τη δεύτερη ώρα ακούω κάποιον να ψιθυρίζει «Κοιτάξτε χιονίζει!». Μετά από λίγο ο διευθυντής μας ανακοινώνει ότι θα φύγουμε νωρίτερα λόγω του χιονιά. Μέσα μου ξεκίνησε πάρτι. Το γλίτωσα το διαγώνισμα που θα γράφαμε την έκτη ώρα.

Ο καλός ο φίλος στη φορτούνα φαίνεται του Χρήστου Τσαμουρτζή,
B1

Κατά τις 08:00 το πρωί θα ξεκινούσε το μαρτύριο. Αύριο θα γράφαμε διαγώνισμα στα Αρχαία, ένα μάθημα στο οποίο δεν είμαι καθόλου καλός. Είχα πολύ χρόνο να διαβάσω, αλλά δεν τον εκμεταλλεύτηκα, γιατί ήμουν σίγουρος πως θα με βοηθήσει ο καλύτερός μου φίλος, που καθόμασταν και στο ίδιο θρανίο.

Την επόμενη μέρα πήγα στο σχολείο με λίγο άγχος, για να πω την αλήθεια. Η ανησυχία μου όμως μεγάλωσε όταν είδα ότι ο φίλος μου είχε αργήσει και σε 5' θα μπαίναμε. Τι θα γίνει αν δεν έρθει; Έφτασε η ώρα! Χτύπησε το κουδούνι κι ο φίλος μου ακόμα να φανεί. Όταν μπήκαν όλοι οι μαθητές στην τάξη, εμφανίστηκε. Ανάσανα και όλο το άγχος έφυγε από μέσα μου. Για λίγο όμως. Ο φίλος μου ζήτησε από την καθηγήτρια ν' αλλάξει θέση και να κάτσει μόνος του. Μου κόπηκαν τα πόδια. Προδοσία. Από τότε δεν ξαναμιλήσαμε ποτέ.

Πρώτη φορά ηλεκτρονικά του Χρήστου Τσαμουρτζή, Β1

Σήμερα 8/2/2019 πήραμε τους βαθμούς του Α τετραμήνου. Πρώτη φορά ηλεκτρονικά. Είχα αγωνία, όχι για τους βαθμούς αλλά για το πώς θα το πάρει η μάνα μου.

Γυρνάω σπίτι. Η μαμά αγκαλιά με το παλιόμωρο την αδελφή μου όλο χαμόγελα. Μπαίνω. Κοιτάω τη μαμά στα μάτια, να κόψω κίνηση. Το χαμόγελο δεν υπάρχει πια. Περιμένω το κήρυγμα. Δεν λέει τίποτε. Καλύτερα να έλεγε. Αλλά δεν το κάνει. Έφαγε μεγάλη απογοήτευση. Καλά που είναι και η αδελφή μου και παίρνει καμιά χαρά.

Μου δίνει την εκτύπωση των βαθμών.

«Είσαι ευχαριστημένος; Αν είσαι εσύ είμαι και εγώ».

Γυρνάει στην αγκαλιά της αδελφής μου. Σου έχουν ένα τρόπο οι μαμάδες. Πληγώνουν πιο πολύ από τους βαθμούς.

Η σχολική μου εμπειρία της Ευτυχίας Χατζηπαπά, Γ3

Για πολλά χρόνια δεν έβλεπα το νόημα του σχολείου. Αλλά όλοι έλεγαν πως στο τέλος όλα θα βγάλουν νόημα. Συχνά σκεφτόμουν «ποιος ο σκοπός μου;» Η μόνη απάντηση που μπορούσα να δώσω ήταν «το τεστ της Δευτέρας» ή «να τελειώσω τα μαθήματα νωρίς για να πάω στο πάρτι το Σάββατο». Αυτός ήταν ο σκοπός. Και πώς τον πετυχαίνω;; Διαβάζω πώς πέθανε ο Καποδίστριας και πόσοι ήταν στον μυστικό δείπνο και...

Μεγαλώνοντας συνειδητοποίησα πως είχα αναπτύξει μερικές αξιοσημείωτες ικανότητες. Για παράδειγμα, μπορούσα να τελειώσω μια σελίδα με ασκήσεις στις αναφορικές προτάσεις μέσα στο 10λεπτο διάλειμμα, να διαβάσω για το διαγώνισμα στις τρεις τη νύχτα και μόλις συνειδητοποιήσω ότι έχω ένα πρότζεκτ για την επομένη να το τελειώσω μέσα σε δύο ώρες. Κρίμα όμως που το σχολείο μου έμαθε αυτό, αντί για σωστή διαχείριση του χρόνου, ώστε να μη χρειάζεται να μένω ξύπνια ως τις τρεις.

Πήρα πολλά από το σχολείο, αυτό είναι γεγονός. Δεν έμαθα πώς να διαχειρίζομαι την εφηβική ψυχολογία μου και το στρες ή πώς να τρώω και να μαγειρεύω σωστά ή πώς να αντιμετωπίσω τη βία γύρω μου. Αλλά είμαι ευγνώμων, γιατί μου έμαθε πώς να κλίνω το «λύω» στη μέση φωνή.